

[Pinholt.]

Jeg sagde ogsaa, at for Ribe Amts Vedkommende var det saadan, at selv om Lovforslaget blev gennemført, vilde der ikke blive ført en eneste Øre over paa Kommunerne, ikke een, fordi blot en Nedgang af 0,65 pro mille vilde være tilstrækkeligt til, at ikke een eneste Øre blev ført over paa Kommunerne; men der er en Nedgang paa 2,2 pro mille. Jeg maa sige her, som jeg har sagt før, at jeg haaber, det vil vise sig, at Nedgangen i Amternes Udgifter vil blive en saadan, at naar vi kommer til 1931—32, vil det i de fleste Tilfælde ikke være nødvendigt at føre noget ekstra over paa Kommunerne. Og saa vil vi være paa det Tidspunkt, da den Skattepromille, 4, der her er fastsat, vil være det rigtige Udtryk for det Pristal, som vi har, set i Forhold til Beskatningen i 1913—14. Og saa vil det blive saadan, at man fremtidig, under lignende Perioder som den fra 1915—16 til 1925—26, ikke vil kunne drive Ejendomsbeskatningen op paa en saa unaturlig Maade, som det her var Tilfældet. Det er det, der for mig er Hovedsagen i hele dette Spørgsmaal, og jeg tror i Virkeligheden ikke, at noget Menneske sagligt kan sige, at det er urigtigt.

Det ærede Medlem udtalte derefter, at denne Beskatningsreform kun vilde gavne en Trediedel af de bedst stillede i Sognekommunerne, og at de andre vilde faa Paa-læg. Men det ærede Medlem ved dog godt, naar han vil tænke sig om — det vil jeg forudsætte, han ikke har gjort —, at det er urigtigt. Han ved, at den forøgede Beskatning, som kunde tænkes at komme i nogle Kommuner, vil falde netop paa dem, der har deres Ejendomme i fuld Besiddelse og muligvis har lidt til, og de vil faa hele den forøgede Beskatning, der kommer. Som jeg sagde i Gaar, har vi jo Opgørelser fra et Par Kommuner, hvor det viser sig meget tydeligt, at det bundfælder sig ikke paa de daarligst stillede, men paa dem, der sidder nogenlunde godt i det. De kommer i Virkeligheden til at bære den forøgede Beskatning.

Til det ærede Medlem Hr. Fibiger vil jeg sige, at jeg kan ikke følge ham, naar han taler om, at man skulde overføre Halvdelen af Medicinaludgifterne fra Amterne til Staten. Efter min Mening vilde det være meget lidt vel betænkt at foretage et saadant Skridt. Deraf vilde absolut følge ikke blot 5½ Mill. Kr.s yderligere Udgift for Staten, som det ærede Medlem udtalte, men langt mere; thi man kunde dog ikke tænke sig — hvad jeg ogsaa tror, at den

højtærede Minister bemærkede —, at man saa ikke skulde gøre det samme for Købstadkommunerne og for Københavns Kommune. Og hvad tror man, det vilde sige, hvis man fra Københavns Kommune og Købstadkommunerne skulde have Halvdelen af Sygehusudgifterne refunderet af Staten? Jeg tror ikke, det vilde være en Sparsommelighedsforanstaltning — det er i alt Fald en Slags Sparsommelighedsforanstaltninger, som man skal vogte sig for at faa for mange af.

Det er nævnt, at hvis man kunde faa en Sveskeskat gennemført, kunde de, der spiste Sveskerne, betale Sygehusudgifterne. Men de to Ting har jo ingen Forbindelse med hinanden. Nej, naar man siger, at Automobilskatte skal bruges til Vedligeholdelse af Vejene, er det mere berettiget, thi det er Automobilejerne, der slider Vejene op, og at de derfor tilpligtes at betale Vedligeholdelsen, er derfor ganske følgerigtigt. Men fordi man spiser Svesker, er det ikke rigtigt, at man skal betale Sygehusudgifter, medmindre man bliver syg, fordi man har spist Svesker. En Sveskeskat vilde jo heller ikke slaa til. Jeg kan ikke frigøre mig for den Tanke, at man ad denne Vej, ved at føre den indirekte Skat fra Staten over til Kommunerne, vil søge en Udvej til at komme ind paa den Beskyttelsespolitik, man ellers har forladt, men dertil tror jeg ikke, man kan vente vor Medvirken. Jeg for mit Vedkommende maa sige, at jeg anser det for en meget slet Spareforanstaltning, og vi er dog ellers enige om, at vi skal spare paa de offentlige Midler.

Det ærede Medlem rettede en Forespørgsel til den højtærede Finansminister om det lille Lovforslag, han har forelagt om Adgang til at faa omvurderet Ejendomme til Ejendomsskyld i Henhold til Loven af 1922. Den højtærede Finansminister er ikke til Stede her, og jeg maa maaske derfor have Lov til at svare, for der blev i alt Fald ogsaa rettet en vis Bebrejdelse mod mig, fordi jeg ikke havde faaet Lovforslaget fremmet. Men den højtærede Minister kan jo ikke rose sig af, at hans Lovforslag blev videre vel modtaget. To Partier erklærede sig absolut imod det, og den Tilslutning, det fik fra det ærede Medlem Hr. Fibiger, var meget betinget, hvis man overhovedet kan tale om en Tilslutning. Med den højtærede Formands Tilladelse skal jeg oplæse et Par Bemærkninger, som det ærede Medlem kom med. Det ærede Medlem sagde:

„Jeg maa dog sige, at den Fremgangsmaade, Ministeren efter Forhand-